

E-POST

Send ditt innlegg til
debatt@vg.no

SKRIV

Send ditt innlegg til
VG, Akersgaten 55
1185 Sentrum, 0107 Oslo

SMS

Send ditt innlegg med
kodeord «sidet» og
din mening til: 2200● Navn og adresse må oppgis på
innsendte innlegg, også når navnet
ikke skal i avisen.● Innlegg med angrep på privat-
personer må signeres med fullt
navn.● Vi forbeholder oss rett til å kutte i
manuskriptene, og innsendte
manuskripter blir ikke retournert.

Ben stengt

Bella og James Pattinson som Edward i «The Twilight Saga: Eclipse».

Foto: AP

Edward ikke vil ha sex med Bella, er ikke at han tror det vil være trist for henne å bli vampyr, men at Cullen-klanen ikke vil ha flere medlemmer i klubben.

Det dreier seg altså om at eliten bare kan nyte sin tilværelse fullstendig så lenge de er en liten gruppe. Det skulle tatt seg ut om Frimurerne sto på torget og vervet medlemmer.

Opportunister

Hvis man omskriver Twilight-universet til samfunnet, kan man

si at Cullen-familien er de rike og berømte som lever i luksus. De har noe storslagent ved seg, fordi hver enkelt av dem, tross alle tragedier og skandaler, besitter en eksepsjonell egenkap eller et spesielt utseende som har brakt dem dit de er.

De onde vampyrene er de sleipe opportunistene, svindlerne som ustanselig jager etter suksess og rikdom, men som aldri synes å nå dit, uansett hvor ofte de forandler seg.

Bella representer de res-terende 99 prosent av menneskeheten, alle som drømmer om

å bli en del av eliten, men som flørter med tanken på juks og snarveier.

Twilight-sagaen er blitt så grenseløst populær fordi den forteller folk at eliten er en gjeng uforløste frimurere og at skurkene aldri får det de vil ha.

At sagaen ender med at Bella blir vampyr og føder en halv-vampyr, bør overbevise de fleste om at et liv som menneske fortsatt er å foretrekke.

Alle som har vanlige hjørnetenner og kan spise italiensk mat har grunn til å juble.

bekrefter at forbudet mot de gamle aggressive spilleautomater var til stor hjelp for den delen av befolkningen som tiltaket var myntet på, nemlig personer med spilleproblemer og risikospillere generelt. Halvparten av de som spilte ofte på automat sluttet å spille når automatene forsvant.

Studien viser at de fleste av disse har fått en bedre tilværelse etter at forbudet ble satt i verk. De fikk bedre økonomi og mer

fritid, og mer tid til venner og familie.

KrF tar de sosialpolitiske konsekvensene av spillproblematikken på alvor, og mener at et statlig automatmonopol er et for svakt virkemiddel. KrF er derfor heller ikke positive til utplasseringen av de nye, såkalte snille, automatene fra Norsk Tipping. Høsten 2008 startet Norsk Tipping testing av de nye spillterminalene i Hamar-området, og fra årsskiftet begynte

utplasseringen av spillterminalene for ordinær drift rundt om i landet.

KrF mener frivillige lag og foreninger må gis støtte på annen måte. Derfor har KrF i stedet foreslått momsfrakt for frivillig sektor, heving av beløpsgrensen i ordningen med skattefradrag for gaver til frivillige organisasjoner, samt å øke sparebankenes adgang til å disponere overskudd til gaver til allmennyttige formål.

HJELPER SIVILE: Norge bruker 750 millioner kroner til sivil innsats i året i Afghanistan. Foto: HELGE MIKALSEN

Hensikten tydeligere

Afghanistan-debatten i det siste har hatt én positiv effekt, nemlig at den har fått regjeringen til bli tydeligere på hva hensikten med Afghanistan engasjementet er.

Ifølge statsminister Stoltenberg er vi der «for å hindre at landet blir brukt som et oppmarsjrområde for internasjonal terrorisme». Det handler altså om sikkerhet for oss selv og ikke primært om et humanitært engasjement. Velferden til den Afghanske befolkningen er dermed først og fremst et middel til å oppnå vårt primære mål: En stabil Afghansk stat som vil forhindre en ny oppblomstring av Al-Qaida og Taliban.

AFGHANISTAN

Karsten Friis,
Seniorrådgiver,
NUPI

Norsk innsats er fragmentert i så måte, regjeringen støtter både NATO, FN og humanitære aktører uten å prioritere politisk mellom dem. Dermed blir heller ikke ressursbruken optimal med hensyn til å nå målssettingen. Videre har Norge som kjent opprettholdt et skarpt skille mellom sivil og militær aktivitet – også på områder der de i det minste kunne ha laget

felles planverk og strategier. Mye koordinering kan gjøres uten at man nødvendigvis opererer side om side i felt. En interdepartemental utredning ledet av general Jon Lilland med konkrete forslag til forbedringer av dette samarbeidet har så langt ikke blitt fulgt opp.

Spørsmålet er om norske sivile aktører er villige til å være med på at sikkerhetsmålssettingen skal ha første prioritet, og at sivil innsats skal ha det for øye. Det kan bety i praksis at utviklingsprosjektene i størst mulig grad fokuserer på å svekke opprørernes legitimitet

Ulike målsettinger

På tross av dette henviser utenriksminister Støre (Aftenposten 10. juli) til åpningen av nye pikeskoler når han skal vise eksempler på fremgang. Internasjonalt sponsede pikeskoler er selvsagt positivt, men er neppe den beste indikatoren på om Afghanistan er i ferd med å bygge sterkere politiske institusjoner. Norge bruker ca. 750 millioner kroner til sivil innsats årlig i Afgha-

DEBATTEN

● Jens Stoltenberg sier at Norge er i Afghanistan for å hindre at landet blir brukt som et oppmarsjrområde for internasjonal terrorisme.

● Altså handler det om sikkerhet for oss selv og ikke primært et humanitært engasjement, skriver Karsten Friis.

kjempelse i stedet. Heri ligger også kimen til konflikten mellom de sivile og militære aktørene i Afghanistan. De har forskjellige målsettinger og prioriteringer.

ISAF-styrkenes strategi for opprørsbekjempelse er å styrke lokale maktstrukturer og å svekke opprørernes legitimitet. Dette er basert på at sivile og militære jobber koordinert mot dette målet. Dersom de sivile institusjonene ikke kommer på plass, feiler også den militære operasjonen. Problemet er imidlertid at FN har et mandat og en strategi for statsbygging som i stor grad er frikoblet fra ISAFs, mens humanitære aktører holder seg på en armlengdes avstand til både FN og ISAF.

over tid, og ikke settes inn der det er størst behov, for eksempel for pikeskoler. Dette behøver ikke bety at man går over til kortsiktige prosjekter som ikke er bærekraftige – slik enkelte allierte har gjort – men at suksesskriteriene for utviklingsprosjektene defineres i forhold til svekkelse av opprørerne, og ikke i form av for eksempel fattigdomsbekjempelse.

Øremerke midler?

Vil regjeringen, dersom den mener at Norge er i Afghanistan først og fremst for å bekjempe internasjonal terror, være villig til å øremerke de sivile innsatsmidlene til prosjekter som har dette eksplisitt for øye? Det ville være radikalt ut ifra norske tradisjoner og selvbilder som en ikke-politisk fredsnasjon, men det er først når det skjer at de uttalte målsettingene om terrorbekjempelse blir mer enn bare snakk.